

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อเช้าวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ให้เขาตายไปเพื่อเรา..ไม่เอา

วัดถ้ำพระภูวี่ ถวายทองคำมานี้น้ำหนัก ๕ บาท พร้อมเช็คมูลค่า ๕๐๐ บาท ท่านส่งมา ทองคำนี้ก็จะไหลเข้าสู่คลังหลวงของเรา คราวนี้ละคราวทองคำไหลเข้าสู่คลังหลวงได้เยอะตั้งหมื่นกว่ากิโลนะ ๑๑,๖๓๗ กิโลครึ่ง ทองคำเข้าคลังหลวงในเวลาช่วยชาติคราวนี้ได้เยอะนะ ตั้งหมื่นหนึ่งพันกิโล ไปคราวที่แล้วนี้ก็ได้ไปมอบทองคำ ๖๐๐ กิโล ฟ้าหญิงก็เสด็จมา ทูลเชิญท่านเสด็จมาในงานมอบทองคำตั้ง ๖๐๐ กิโล ของเล่นเมื่อไร ไปคราวนี้นะ

เราพยายามจะชวนสมบัติเข้าสู่ส่วนรวมๆ เราสงวนมากเรื่องส่วนรวม ไม่ให้ใครไปแตะต้องละ ถ้าเป็นเรื่องส่วนรวมเราสนใจมากทีเดียว สำหรับวัดภูวี่นั้นเรารับเลี้ยงตลอดมาถึง ๒๕ ปีแล้วมั่ง เลี้ยงตลอด ไปแต่ละครั้งสี่คันรถๆ กะว่าเดือนหนึ่งพอดี กำหนดพอจวนสิ้นเดือนวันที่ ๒๖-๒๗ เขาไปละ ไปส่งของวัดภูวี่ให้ครบหมดเลย ข้าวสารน้ำตาลเป็นพื้นไม่ให้ขาดเลย พวกนั้นอาหารยาว เวลาไปก็มีอาหารสดไปด้วย จากนั้นก็เป็นอาหารยาว เครื่องกระป๋องกระป๋องพวกกุนเชียง ฟาดนี่เป็นลังๆ เทลงเลยๆ อย่างนั้นละ ไม่ให้อดอยาก เราสนับสนุนพระเรา

เราพอใจในพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เห็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมันชุ่มใจนะ มองเห็นแล้วชุ่มใจชื่นใจ เราเองเป็นพระด้วยกัน มองเห็นราบรื่นทันทีเลย ถ้ามองเห็นขวางหูขวางตาไม่อยากจะไปเล่นด้วย ภูวี่นี้ก็ได้ ๒๐ กว่าปีแล้วเลี้ยงมา ถ้าเราไม่ตายนี้เลี้ยงตลอดไปเลย เว้นแต่เราตายแล้วที่สุดวิสัย พระก็ไม่สามารรถที่จะรับเลี้ยงกันได้ละ แต่เรายังมีชีวิตอยู่นี้ก็ยังพอมีความสามารถเลี้ยงท่านได้ตลอดมา

สถานที่ภูวี่นี้เหมาะสมมากที่สุดทีเดียว พอตอนค่ำท่านก็เอาเทปมาเปิดฟัง มานั่งภาวนาอยู่ที่กุฏิกับศาลาอันเดียวกันนั่นแหละ เพราะมันเป็นหินดานสะอาดสะอาดอันอยู่ใต้ถุนอยู่ที่ไหนได้หมดเลย มาเปิดเทปฟัง นั่งภาวนาเปิดเทปอย่างน้อยหนึ่งม้วน จากนั้นใครอยากจะลุกไปก็ลุกไป ไม่อยากลุกจะนั่งภาวนาอยู่นั่นก็แล้วแต่เป็นประจําที่วัดนั้น สักตมาก นี่เป็นที่เพาะอรรถเพาะธรรมเพาะมรรคผลนิพพาน คือพระประเภทนี้ละ

พระที่มีคุณธรรมสำคัญๆ ส่วนมากพูดตรงๆ ตรงไปตรงมามากจะอยู่ในป่าในเขา องค์ไหนพูดธรรมะสู่กันฟังเพลินๆ ท่านพูดธรรมะก็เหมือนเราพูดทางโลก เพลินทางโลก ลืมเวล่ำเวลา ทีนี้เวลาท่านคุยธรรมะเพราะจิตใจท่านกับธรรมะเกี่ยวพันกันตลอด เวลาคุยธรรมะนี้รื่นเรื่งบันเทิงก็ลืมเวล่ำเวลา เพราะเรื่องมรรคเรื่องผลเป็นเรื่องที่

ละเอียดสุขุมมากทีเดียว พุดเข้าไปนี่มันซึ่งใจ ใครอยู่ที่ไหนๆ ไปรู้ไปเห็นอย่างไรมาแล้ว
สู้กันฟัง ต่างองค์ต่างก็เสริมซึ่งกันและกัน รื่นเริงบันเทิง นี่ละเรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น

เราจึงพยายามที่จะบำรุงส่งเสริมพระที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เอา ถึงไหนถึง
กัน อย่างที่วัดถ้ำภูวรวรรบเลี้ยงมาแล้วตั้ง ๒๐ กว่าปี เลี้ยงทั้งวัดเลยนะพระเรา ประมาณ
สัก ๓๐ นั้นละ อยู่ในศูนย์กลาง ๓๐ สามสิบกว่า ๒๗-๒๘ องค์เป็นประจำกระทั่งทุก
วันนี้ เราก็รับเลี้ยงตลอดเลย เราไปไหนมาไหนถึงเวลาเขาไปของเขาเอง คือเราสั่งขาด
ตัวแล้ว เราจะไปไหนมาไหนอย่ามาถือเป็นอารมณ์ ให้ถือหน้าที่ของตัวเองที่เคยทำ
อย่างไรมา นั้นละเป็นกิจจะลักษณะอันสำคัญมาก ถึงเวลาแล้วไป อย่างวัดภูวรวรรบถึงเวลา
๒๖-๒๗ จวนสิ้นเดือนแล้วท่านก็ไปส่งๆ ไปแต่ละเที่ยวไป ๔ คันรถเลย บองขึ้นเต็ม
หมดเลย พวกอาหารข้าวสาร คือพวกข้าวสารพวกน้ำตาลเป็นพื้นฐาน จากนั้นก็เครื่อง
กระป๋องกระป๋องอาหารยาว ใส่เป็นลังๆ ไปกองพะเนิน

คือเราเห็นสภาพของเราเที่ยวกรรมฐานอย่างทุกวันนี้เราก็สงสารพระ มาจาก
ดั้งเดิมที่เราปฏิบัติ คือเราปฏิบัติอย่างนี้ไม่มี จนขนาดไหนก็จน บิณฑบาตมากับ
บ้านเรือนเขาอยู่ในภูโนเขาสี่หลังคาเรือนห้าหลังคาเรือน กระต๊อบกระเต็บเขาอยู่ของ
เขา เราก็บิณฑบาตกับเขาได้มาเท่านั้นพอ ฉันท้าวเปล่าๆ นั้นแหละ ส่วนมากมีแต่ฉันท้าว
เปล่าๆ มันจะฉันท้าวมักอะไรข้าวเปล่าๆ ฉันทแล้วเศษมันเหลือก็ไปวางไว้ตามขอนไม้ให้
กระรอกกระแต กระแตมาหากิน อย่างนั้นเป็นประจำ ฉันทเสร็จแล้วล้างบาตรขึ้นเขาๆ

นี่เราปฏิบัติตัวมา ที่ได้มาแนะนำสั่งสอนพี่น้องทั้งหลายเป็นของเล่นเมื่อไร เรา
รอดเป็นรอดตายมาตลอดนะ เวลานั้นเหมือนผ้าชีริ้วห่อมูตรห่อคุณ คุณธรรมของเรา
ยังไม่มีพอ เรียกว่ามูตรว่าคุณเสีย กิเลสตัณหาชีโลภ ชีโกรธ ชีหลง อยู่ในหัวใจ ผ้าชีริ้วก็
คือตัวของเราเอง ห่อมูตรห่อคุณก็คือใจที่เต็มไปด้วยกิเลส มันไม่ใช่ผ้าชีริ้วห่อทองนะ
ไปปฏิบัติทุกซัจนชั้นแค่นขนาดไหนมันสำคัญอยู่ที่ความมุ่งมั่นต่อธรรมนะ ถ้าความ
มุ่งมั่นต่อธรรมมีมากเท่าไรแล้วเรื่องการอยู่การกินอาหารไม่สำคัญเลย พอยังมีชีวิต
เท่านั้นพอๆ ไม่ได้เหลือเฟือนะผู้ปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นเราถึงได้สงสารพระที่ท่านอยู่ตามถ้ำตามไหนทางภูวรวรรบ เราจึงจัด
อาหารไปส่งเลย เพราะเราเคยสมบุกสมบันมาแล้วทุกซัมากที่สุด แต่เราไม่ถือว่าเป็น
ความทุกข์ เรื่องอรรถเรื่องธรรมที่เรามุ่งมั่นอย่างแรงกล้านั้นเต็มหัวใจ อันนั้นละพาเรา
ให้บึกบึน นี่ก็ได้ธรรมมาสั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย การปฏิบัติธรรมก็ได้สมมักสมผล หาย
สงสัย ในเรื่องพุทธศาสนานี้เราหายสงสัยทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเราเสาะ ถ้าจะว่า
เสาะแสวงหาธรรมอีกเราก็ไม่หา แสวงหาอะไร ว่าบุญว่ากุศลเราไม่มีเจตนา แต่ความดี

งามที่ออกจากเมตตานี้ทำตลอด ไม่เคยลดเคยละ แต่ถ้าว่าแสวงหาบุญอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่มีในหัวใจ พุดให้มันชัดเจน ให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังเสีย

ตั้งแต่การปฏิบัติมานี้แทบเป็นแทบตาย ใครไปเห็นเมื่อไรจะตายอยู่ในภูเขา มีแต่เรื่องความลำบากลำบาก แต่สำคัญที่ใจกับธรรมมุ่งมั่นต่อกัน หนักแน่นอยู่ตรงนั้น มันก็อยู่ได้คนเรา ทุกข์ยากขนาดไหนก็อยู่ได้ ขอให้ธรรมกับใจสัมผัสสัมพันธ์กันอย่างแน่นหนามั่นคงเถอะ ไม่ได้สนใจกับเรื่องการอยู่กินหลับนอนอะไรละ อยู่สบายๆ ทางใจกับธรรมพึดกันตลอดกับกิเลสไม่มีหยุดมีถอย นี่ก็ได้มาพุดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ๙ ปีเต็มๆ ตั้งแต่ออกปฏิบัติ ที่ว่าตถกนรทั้งเป็น เพราะนิสัยนี้มันเป็นนิสัยผาดโผนด้วย ไม่ได้เหาะๆ แหะๆ ทำความเพียรอดๆ แอดๆ เนื่อนาย สำหรับเราเองเราบอกตรงๆ เราบอกเราไม่มีอย่างนั้น

ถึงจะล้มลุกคลุกคลานก็ขัดกันแบบล้มลุกคลุกคลาน ไม่ถอยกัน ธรรมะสูงเท่าไร มันยิ่งหมุนตัวๆ เลย ฟาดเสียกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจแล้วสบายหายห่วง หมด ไม่มีอะไรกวนใจ มีกิเลสเท่านั้นชี้ได้เลย มีมากมีน้อยเป็นเส้นเป็นนามเสียดแทงจิตใจ ตลอดเวลา พออันนี้ขาดสะบั้นลงไปโล่งหมดเลย ทั่วแดนโลกธาตุไม่มีอะไรมาขัดใจ นั่นละอำนาจของธรรม มันอยู่ที่ใจนะธรรม ธรรมอยู่ที่ใจ ต้นไม้ภูเขาเดินฟ้าอากาศไปที่ไหน ก็มี แต่ธรรมที่จะมีในใจของสัตว์โลกนี้น้อยมาก

ยิ่งขุมขุมชนหนาแน่นเท่าไรมีแต่กองกิเลสตัณหา มีแต่สัวมแต่ถ่านเต็มไปหมด ออกมาเรื่องใดมีแต่การชิงดีชิงเด่น มันมีแต่ความชั่วทั้งนั้นนะชิงกันนั้นนะ ไม่ได้มีความดีละ ชิงดีชิงเด่นเรื่อย แล้วความดีหาไม่มีการชิงกัน เป็นอย่างนั้นละโลกทุกวันนี้ ซึ่งบุตรชิงคุณ พวกสกปรกโสภมชอบกันนัก โลกกิเลสตัณหากับบุตรกับคุณเข้ากันได้สนิท แต่โลกอรรถโลกธรรมกับสิ่งเหล่านี้เข้ากันไม่ได้ ถ้าเกี่ยวกับธรรมแล้ว เอา ทุกข์เป็นทุกข์ เป็นก็เป็น ตายก็ตายเลย ชัดกันเลยอย่างนั้น นี่ละที่ได้ธรรมะมาสอนพี่น้องทั้งหลาย

เราจึงบอกว่าเราหายสงสัยทุกอย่างแล้วในสามแดนโลกธาตุ ขึ้นชื่อว่าสมมุติหมด ปล่อยวางโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือ มีแต่ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจำอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน ธรรมชาตินี้จะไม่ปล่อยตัว นั่นละท่านว่า นิพพานเที่ยง คือธรรมธาตุครองอยู่ในธาตุขันธ์ ใจที่บริสุทธิ์สุดส่วนเรียกว่าธรรมธาตุ ครองอยู่ในร่างกาย ถึงกาลเวลาของมันจะเป็นอย่างไรก็ดูแลกันไป เจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนไม่เป็นอารมณ์ แต่การรักษาก็รักษาไปตามธรรมดา ไม่ได้เป็นอารมณ์กับมัน มันจะอยู่ก็อยู่ รักษาไม่ได้จะไปก็ไป

โลกไม่เป็นอย่างนั้นซิ เจ็บไข้ได้ป่วยนิดหน่อยมันไปเจ็บอยู่ที่หัวใจ ใจจะเป็นทุกข์มากที่สุด เจ็บไข้ได้ป่วยเล็กๆ น้อยๆ แล้วกังวล สร้างความกังวลขึ้นที่ใจ ได้รับ

ความทุกข์ความลำบากมากยิ่งขึ้นกว่าโรคทางร่างกายเสียอีก ถ้าจิตใจมีธรรมแล้วไม่ยุ่ง เจ็บไข้ได้ป่วยหนักขนาดไหนใจไม่ได้ป่วย ใจมีความสว่างามอยู่ด้วยอรรถด้วยธรรมก็สบายๆ คนเรา ปฏิบัติให้เป็นอย่างนั้นซิ นี่ก็พูดตรงๆ ใครเอานั้นมาปรนมาปรือเราจึงไม่อยากยุ่งนะ คือมันพออยู่ในหัวใจนี้เลยพอหมด อยู่อะไรอยู่ได้ กินได้ นอนได้ ไม่ได้สนใจกับอะไร

อาหารการบริโภคมีมากมีน้อย เอาแต่ความจำเป็นที่พอดีพอดีกับธาตุขันธ์เจ้าของเท่านั้นพอ อะไรจะมาเท่าไรไม่เอาๆ นี่ละความจำเป็น ความพอดีพอดีนี้คือธรรม อยู่ที่นี่ไม่ได้อยู่กับความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เห็นแก่ปากแก่ท้องเห็นแก่อยู่แก่กินใช้ไม่ได้ ยิ่งพระเราด้วยแล้วเห็นแก่ปากแก่ท้องเห็นแก่อยู่แก่กินนี้เลวที่สุดยิ่งกว่าประชาชน พระต้องเป็นผู้มีความมักน้อยสันโดษ ได้อะไรมาก็กินตามเกิดตามมีเท่านั้นพอๆ นี้เรียกว่าพระแท้ เป็นอย่างนั้น

แต่พระเห็นแก่ปากแก่ท้อง ตื่นขึ้นมาให้เขาต้มข้าวต้มมาให้กินแล้ว กว่าที่จะฉันจิ้งหรีดขาดเสียสองสามเที่ยวแล้ว มันพระอะไรแบบนั้น ดูไม่ได้นะ มองดูกันนิดหนาระอากันนะพระเรา ถ้าพระองค์ไหนเห็นแก่ปากแก่ท้องสำหรับเราพูดจริงๆ เราเข้าไม่ติดพระประเภทนั้น เข้าไม่ติดจริงๆ เราพูดจริงๆ เราก็ดูไม่ได้เลย เราไม่เคยเป็นอย่างนั้น ความเห็นแก่ปากแก่ท้องอย่างนี้แม้กิเลสมีอยู่ก็ตามมันไม่มี พอได้อาศัยกันไปเท่านั้น ส่วนมากจะพิจารณาเรื่องคนอื่นมาก ไม่ให้เจ้าของเห็นคนอื่นไป เป็นอย่างไรดีไม่ดีถ้ามันมีน้อยให้หมูเพื่อนหมด เราไม่เอา เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้กวันเข้ามาจะนี่ ไม่กวัน ไม่เคยกวัน ไปอยู่กับหมูกับเพื่อนอยู่ที่ไหนก็อยู่

เพราะฉะนั้นพูดให้ตรงๆ เสียว่าไปที่ไหนพระเณรจึงติด ติดเพราะเหตุนี้เอง ยิ่งพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพใหม่ๆ นี้ แหม หลบหลีกหมูเพื่อนหนีเข้าป่าเข้ารกเข้าเขาตามทัน จมูกหมาสู้ไม่ได้นะ พระนี้ตามทันหมด หมาดมนั่นดมนี่ไม่ได้เรื่องมันก็กลับมาพระนี้ไม่ยอมนะ ดมตามเข้าไปในป่าในเขาลูกไหนติดตามเข้าไปจนถึงตัว นี่ละจึงว่าจมูกพระดีกว่าจมูกหมา เราว่าอย่างนี้ ว่าก็ตาม ฉะ ขอให้ได้อยู่ด้วยก็พอ นั่นนะอย่างนั้นนะ เราเอาจริงๆ เพราะเราลึกลับที่สังัด พระก็ตามยุ่งเรา

การปฏิบัติศีลธรรมทำมาอย่างนั้นละ ท่านทั้งหลายก็รู้นิสัยของหลวงตาเป็นนิสัยอย่างไร ท้อแท้อ่อนแอขี้เกียจขี้คร้านหรือเปล่า ดูก็รู้นี้แหละ อะไรจริงทุกอย่างๆ เลย ถ้าว่าภวานาฆ่ากิเลสก็หลังจากฟังธรรมพ่อแม่ครูจารย์ลงมาแล้วลงใจ เอา ว่าอย่างไรที่นี้ ตายเท่านั้น นั่นเห็นไหมล่ะ มันลงใจแล้ว มรรคผลนิพพานมีอยู่โดยสมบูรณ์ ที่นี้จะเอามรรคผลนิพพานให้ได้ มันก็พืดกันใหญ่เลย เป็นก็เป็น ตายก็ตาย นี่ได้ธรรมมาสอนหมูเพื่อน

ได้มาอย่างนั้นะ ไม่ใช่ได้มาอย่างอึดอาดเนือยนายๆ ทุกสิ่งทุกอย่างฝีกอะไรฝีกจริง ทำ
เจ้าของเราไม่ทำเล่นๆ

พูดอย่างนี้ก็ยังไม่ลื้ม เคยเล่าให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายฟัง เวลาจะเตรียม
ของ ท่านพระครูท่านมาอยู่วัดบ้าน วัดบ้านบางที่ก็ร้าง บางที่มีพระอยู่ที่สถานีวิฑุณี
แหละ แต่ก่อนวัดอยู่ที่นั่น เขานิมนต์ท่านมาทำบุญที่นั่น แล้วจะไปพร้อมท่านเวลาท่าน
จะกลับไปวัดโยธา แมื่ก็บ๊บบๆ มา มานั่งบ๊บบลง นี้นะแม่จะบอกนะลูก แม่เป็นห่วงอย่าง
เดียวลูกคนนี้อย่างอื่นไม่ห่วง เรื่องหน้าที่การงานความประพฤติปฏิบัติตัวแม่ไม่ห่วง
แม่ห่วงอย่างเดียวคือนอนนะลูก บอกอย่างนี้ นอนแล้วเหมือนตายนะลูก บอกซ้ำอีก
ด้วย

ไม่เหมือนพี่ชาย พี่ชายเขาบอกแม่ว่าตอนเช้าให้แม่ปลุกแต่เช้า เขาจะไปธุระ
อะไรแต่เช้า ให้แม่ปลุก บางทีแม่ก็ได้ปลุก บางทีไม่ปลุกเขาไปแล้ว อันนี้ให้แม่ปลุกวัน
พรุ่งนี้จะไปแต่เช้า ตายเลยนอน ไม่เคยตื่นโดยลำพังตนเอง นี้นะแม่วิตกมากนะลูก คือ
แม่ไม่รู้ว่าความในใจของเรา ความในใจของเรานั้นคือว่าได้สั่งแม่แล้ว แม่ทราบแล้ว ทีนี้ก็
นอนทอดอาลัย ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง จึงไม่เคยลุกโดยลำพังตนเอง เพราะฉะนั้นแม่
ถึงวิตกมาก บทเวลาออกไปพิตปั๊บทีนี้เป็นคนใหม่ขึ้นมาทุกอย่างเลย ฝีกเจ้าของ ๑๘ ปี
ถึงได้ฝีกใหม่

ตั้งแต่ก้าวเข้าสู่วัดวันแรกเป็นนาค ตั้งแต่นั้นการฝีกเจ้าของนอนนี้เหมือนแม่เนื้อ
ตีนนายพรานตีตผิงๆๆ ถึง ๑๘ ปี ตีตผิงๆ ตลอดจนกระทั่งมันชิน พอรู้สึกน้ำมันจะติด
ของมันทันทีเลย นี้นะการฝีกตนเองฝีกอย่างนั้น ได้ ๑๘ ปีถึงได้ฝีกใหม่ ฝีกการนอนให้รู้
ทิศเหนือทิศใต้พอดีสมควรแล้วค่อยลุกขึ้นมาธรรมดา อย่าลุกแบบนี้ ลูกแบบนี้คือแบบ
นักรบนั้นยกให้ นักรบต้องสู้ตลอดๆ ท้อถอยอ่อนแอไม่ได้ ทีนี้เราก็เอาแบบนี้กรบมาใช้
ไปถึง ๑๘ ปี ถึงได้ฝีกหัดนอนใหม่ พอมันตื่นมันติดเลยนะ

จากนั้นมาก็ฝีกหัด ทุกวันนี้มันฝีกได้เรียบร้อยแล้วนะ ตื่นขึ้นมาพลิกทางนี้ ตื่น
จากนี้พลิกทางนี้ จนกระทั่งหมู่เพื่อนจะได้ปลุกมากินข้าวก็ยังไมตื่น เข้าใจไหม นี้นะ
อะไร คือฝีกได้แล้ว ฝีกได้เรียบร้อยแล้ว เป็นอย่างนั้นละ แต่ก่อน โถ พูดอะไรให้ฟังก็
ยากนะ นิสัยของเราเป็นอย่างนั้น ว่าอะไรเป็นจริงทุกอย่าง เรียกว่าขาดสะบั้นไปเลย ไม่
มีเงื่อนต่อ เจ้าของก็ต่อไม่ได้ สมมุติว่าตกลงอย่างนี้แล้วถ้าหากว่าจะมาแก้ไขเหตุผลอัน
นี้ถ้าไม่เหนือกว่าแก้ไขไม่ได้ เจ้าของเองตั้งไว้แล้ว ถ้าไม่เหนือกว่ามาแก้เหตุผลเจ้าของ
ไม่ได้นะ เราทำอย่างนั้นของเราเรื่อยมา

การปฏิบัติธรรมจึงเอาสุดเหวี่ยงเลย เอาตายเข้าว่าเลย นี้นะที่ได้ธรรมมาสอน
พี่น้องทั้งหลาย ได้มาด้วยเหตุนี้แหละ ไม่ได้มาด้วยความท้อแท้อ่อนแออะไร ไม่มี บอกตรงๆ

ติดฝังๆ ตลอดเวลาเลย เวลานี้มันไปคนละโลกนะ เฒ่าแก่มานี้ไปคนละโลก คือปล่อยตัว ปล่อยไปเลย มันกลายเป็นเด็กไปแล้วนะ อาบน้ำนี่อยากอาบเมื่อไรก็อาบ ไม่อยากอาบได้อาทิตย์หนึ่งก็ตาม เจย นี่ละพลิกแล้วนะ มันพลิกอย่างนี้ก็บอก แต่ก่อนมันจะหนาวขนาดไหนก็ตามการอาบน้ำวันละหนไม่เคยละ ไปอยู่ในภูเขาหนาวๆ พอบ่ายสองโมงสามโมงลงไปแล้วไปอาบน้ำ เพราะค่าเข้ามาอาบไม่ได้ มันหนาวมาก นี่ให้ได้ทุกวัน เป็นกิจประจำวัน

แต่ทุกวันนี้แล้วแต่มันจะอาบ ไม่อยากอาบอาทิตย์หนึ่งก็เจยไปเลย บางทีพระท่านเอาผ้ามาเช็ดตัวให้ คือเราไม่อาบน้ำ นี่มันลงสภาพนี่นะ เดี่ยวนี้เป็นอย่างนั้น สภาพเหมือนเด็ก เราก็อพิจารณาตัวของเรา เดี่ยวนี้มันกลายเป็นเด็ก ทำอะไรๆ เหมือนเด็กนะ ยกเว้นจิตเสีย คือจิตไม่มีละเรื่องอย่างนี้ แต่ธาตุขันธ์มันเป็นของมัน อาทิตย์หนึ่งไม่อาบน้ำ พระท่านต้องเอาผ้าชุบน้ำอะไรมาเช็ดให้ เดี่ยวนี้เป็นอย่างนั้น นุ่งผ้าก็นุ่งพอสมควรแล้วพระมาเปลี่ยนผ้าให้ เอาผ้าใหม่มาให้มัน ถ้างได้มันฝืนไหนขาดกับตัวเดี่ยวนี่นะ มันไม่สนใจนะ ถ้าได้มันได้ห่มฝืนไหนแล้วขาดกับตัวๆ ไม่สนใจจะพลิกจะเปลี่ยนอะไร พระต้องหาผ้าใหม่มา นุ่งพอสมควรแล้วพระเอาผ้าใหม่มาเปลี่ยนผ้าเก่าไปซัก ถ้าถอดออกไปแล้วต้องได้ซัก ไม่อย่างนั้นอีแรงอีกมันบินตาม

เป็นอย่างนั้นละเดี่ยวนี่ เดี่ยวนี้กำลังเป็นอย่างนั้นก็บอกให้ชัดเจน แต่ก่อน โหย เป็นไม่ได้เลย ถ้าพูดถึงเรื่องติดเรื่องตื้นนี่ฝังๆ ตลอด เดี่ยวนี้เป็นอย่างนั้นละ มันเฒ่ามันแก่มันปล่อยนะ เดี่ยวนี้ปล่อยไปหมด ไม่ทราบเป็นอะไร มันหากเป็นอยู่ลึกๆ ในจิตปล่อยไปหมด การปกครองดูแลเพื่อนฝูงไม่ดูแลเดี่ยวนี่ หูหนวกตาบอดก็เลยไปเสีย มันเลยหูหนวกตาบอด มันไม่สนใจ เป็นอย่างนั้นละ แต่ก่อนนี่เข้มแข็ง โอ้ พระเถรไม่ทันเราเรื่องข้อวัตรปฏิบัติ ในวัดในวาเหมือนว่าออกหน้าตลอดๆ ใดๆ ใครมาแก่งก้างไม่ได้ ก็หัวหน้าเป็นอย่างนั้น ลูกวัดจะมาแก่งก้างอยู่ได้อย่างไร มันก็ต้องติดฝังๆ ไปตาม นี่ละแต่ก่อน

เดี่ยวนี่พลิกไปคนละโลก ปล่อยตามเรื่องเลย การหลับการนอนนี่เหมือนกัน เรียกว่าปล่อยหมด แล้วแต่มันจะเป็นอย่างไรต่ออย่างไร นี่เรามาคิดเรื่องภายนอกเป็นอย่างนั้นนะ ทีนี้เป็นอย่างไรมันถึงเป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่ภายในอดีตอดีตเนือยนายเทรอ มันถึงกิริยาภายนอกอดีตอดีตเนือยนายอย่างนี้ กิริยาภายในคือจิตแท้เป็นอย่างไร มันไม่เป็นจิต จิตไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ มันเป็นแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ์เฉยๆ เรื่องจิตนี้ไม่มี ถ้าว่าสง่าก็จำตลอดเวลา

นี่ละจิตฝึกได้แล้ว จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจะให้ฝึกอะไรอีก มันพอแล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน แล้วฝึกไปหาอะไร หาธรรมหาอะไรธรรม ใจกับธรรมก็เป็น

อันเดียวกันแล้วหากรรมหาอะไร ให้มันชัดอย่างนั้นซิ เวลาถึงขั้นมันพอแล้วพออย่างนั้น ว่ากรรมก็ไม่หา บุญก็ไม่หา บาปก็ไม่หา คือมันพอเสียทุกอย่าง คำว่าพอนี้พออย่างเลิศ เลอเสียด้วย ไม่ใช่พอธรรมดาเหมือนเขากินข้าวกินน้ำพอ แล้วตอนบ่ายมาหิวอีก อันนี้ พอตลอดไปเลย อนันตกาลก็อยู่อย่างนั้นละ ท่านว่านิพพานเที่ยง หรือธรรมธาตุ ได้แก่ จิตที่ฝึกตายตัวเป็นจิตหลักธรรมชาติ ไม่มีอะไรแฝงแล้วนั้นละท่านว่าพอ

นี่ก็เป็นปีใหม่แล้วให้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตัว ปีใหม่ปีเก่ามันก็คนคนเก่า ตรงไหน ไม่ดีให้ฝึกเสียตั้งแต่บัดนี้ ตายแล้วจะไปฝึกกันได้อะไร เคาะโลงโป๊กๆ รับศีลนะพ่อ รับศีลนะแม่ มีอย่างหรือคนตายเอามารับศีล ถ้าอย่างนั้นศาสนาของพระพุทธเจ้าก็เป็น ศาสนาของคนตายซิ ถ้ายังเป็นอยู่ไม่ได้ขีด ต้องปล่อยให้ไปหมดเลย เป็นลิงเป็นค่าง เป็นอะไรก็แล้วแต่เถอะ ตายแล้วค่อยมาฝึก เคาะโลงโป๊กๆ รับศีลนะพ่อนะแม่นะ ก็ ศาสนาคนตาย นี่ศาสนาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นคนเป็น เลิศเลอใครจะเกิน พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นคนเป็น พวกเราไม่ใช่คนตายให้ฝึกตัวนะ เอาละพอ

(คำสอนของหลวงตาทำให้หนูไม่กลัวความตาย แต่ก่อนหนูกลัวความตาย พ่อ หนูเสีย พอเขาผ่ามะพร้าวใส่หน้าหนูจึงหนีเตลิดเปิดเปิง เดียวนี้หนูใจแข็งขึ้น แต่ยังไม่กลัวมืออยู่คะ) ฝึมน้อยกับเราจะกลัวไปไหนละ ความตายมันก็อยู่กับเรากลับไปไหนละ (หนูฟังเทศน์จากหลวงตาทุกวัน หนูใจแข็งขึ้น หนูจะพยายามไม่กลัวนะคะ) พยายาม อย่างกลัว กลัวไปหาอะไร

(โรงพยาบาลน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น กราบขอความอนุเคราะห์จากหลวงตา เครื่องนึ่งฆ่าเชื้อจุลินทรีย์ เครื่องอบฆ่าเชื้อด้วยแก๊ส) ฟัง ว่าฆ่าเชื้อๆ นี่มันชัดข้อต่อ หัวใจเรา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ยอมให้ เป็นตายก็ตายไปด้วยกัน อย่าไปฆ่าเขา มันขวาง ว่าฆ่าเชื้อ เอามาให้เราไปฆ่าเชื้อ โธ่ มีศรัทธาไปฆ่าเชื้อมันฟังไม่ได้นะ สะดุดก๊กๆ เลย เข้าใจหรือยัง คือจิตนี้มันเป็นขนาดนั้นละ นิดหนึ่งก็ตามเรียกว่ากรรมฆ่าไม่ได้ มันขวาง ทันทึเลย นี่ยังจะเอาไปฆ่าเชื่อนั้นเชื่อนี้ ให้หลวงตาเป็นผู้เสริมเครื่องฆ่า ให้เครื่องมือไป ฆ่าด้วย แหม ว่าอย่างนั้นเลย

ไม่ให้ พุดให้มันชัดๆ อย่างนี้ละ ตายก็ตายไปด้วยกันกับเขานะโรค ทั้งคนทั้งโรค ตายไปด้วยกัน เราถ้ามีโรคอยู่ในท้องเอาตายไปด้วยกัน อย่าไปหาอะไรมาฆ่าเชื้อโรคให้ ตายไปให้เรายังอยู่ เราเป็นไปไม่ได้หลวงตาบ๊ว พุดให้ชัดนะ วันนี้นั้นถึงกาลที่จะพุดแล้ว มันขนาดนั้นนะจิตดวงนี้ พุดให้ชัด เราปฏิบัติธรรมมานี้เราหายสงสัยในโลกทั้งหมดแล้ว สัตว์แม้ชนิดหนึ่งก็ตามถ้าลงว่าเป็นสัตว์แล้วฆ่าไม่ได้ เราตายตายไปเลย ที่จะให้ฆ่าสัตว์ เราฆ่าไม่ลง เข้าใจหรือ

นี่ละจิตดวงนี้อ่อนขนาดนั้นละฟังซิ ให้เสมอภาคไปหมด เขาไม่ตายเราไม่ตาย เขาตายเราตาย ให้เห็นแก่เราเราไม่ตาย ให้เขาตายไปเพื่อเราไม่เอา เข้าใจแล้วนะ อยากให้แต่ไม่ให้ มันขัดกัน ให้ไปต่อกัน อู๋ ฟังซิให้ไปต่อกัน ตั้งแต่บวชมานี้เอาเจตนาหยาบๆ อย่างนั้นะ ตั้งแต่บวชมานี้เราไม่เคยฆ่าสัตว์ด้วยเจตนา แม้ตัวเดียวเราไม่เคยมีที่จะถูไถไปมาเหยียบทับสัตว์อันนี้มันเป็นธรรมดา ไม่เห็นสุตวิสัยใช้ไหม ที่จะตั้งเจตนาให้ฆ่าไม่มีเลยเรา ตั้งแต่วันบวชมาไม่เคยมี

ทำบุญเป็นบุญ ทำบาปเป็นบาป ทำอะไรๆ ทำด้วยน้ำใจจริงๆ เหมาะสมแล้ว พระพุทธเจ้า สวาททั้งหลายเป็นเนื่อนาบุญของโลก ใครทำบุญให้ทานกับท่าน ปุณฺณุกเขตต์ โลกุตส เนื่อนาบุญของโลก ผู้ทำก็ปลื้มปีติยินดี เป็นบุญเป็นกุศลเต็มหัวใจๆ อย่างนั้นละท่านผู้เป็นเนื่อนาบุญจริงๆ พระพุทธเจ้า-พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า เป็นเนื่อนาบุญ ใครเป็นทำเป็นบุญเต็มสัดเต็มส่วนไม่บกพร่องขาดเขินแต่อย่างใด

นี่เราก็อพยายามพิตตัวพระ สำหรับวัดนี้ไม่ได้นะ ใครเคลื่อนคลาดไม่ได้ พระจะมีมากน้อยขนาดไหนในวัดเราหาที่ต้องติไม่ได้ ต้องตรงเป็งตามหลักธรรมหลักวินัย อยู่กับเรามีมากมีน้อย แฝงไม่ได้นะ อย่างน้อยเรียกมาถามเป็นเพราะเหตุไรเลย มากกว่านั้นไล่ออกจากวัดไปเลย เราไม่มีอนุโลม หลักธรรมวินัยเรียนมาทุกคน ทำไม่ทำผิด เอาอย่างนี้ปฏิบัติตลอดมานะสำหรับพระวัดป่าบ้านตาด จะมีมากมีน้อยเท่าไรกฎระเบียบของธรรมของวินัยต้องแน่วไม่ให้เคลื่อน อยู่ด้วยกันได้

ถ้ามีขัดมีข้องตรงไหนนั้นละขัดแย้งแล้ว ถ้าร่างกายของเราไม่สมประกอบ เจ็บนั้นปวดนี้ไม่สมประกอบ คนไม่สมบูรณ์ ให้มันเต็มสมบูรณ์แบบ ร่างกายเต็มสมบูรณ์แบบใจก็ดีอยู่แล้ว ประกอบหน้าที่การงานไม่ว่าฝ่ายโลกฝ่ายธรรมดีด้วยกันหมด มันสมบูรณ์แบบ เข้าใจเธอ นี่เราพยายามฝึกฝนอบรมพระเราเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน บุญเป็นบุญ บาปเป็นบาปมาแต่กาลไหนๆ ผู้ที่จะรับประกันเรื่องบุญเรื่องบาปก็คือพระ เอาทำบุญได้บุญจริงๆ ไปทำบาปบาปนะ นั้นจริงๆ นั้นละพระแท้ พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกท่านเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่เหล่าๆ แหละๆ ทำอะไรเหล่าๆ แหละๆ ได้บุญก็แบบเหล่าๆ แหละๆ ไม่ดี ทำอะไรให้จริงจัง เสร็จแล้วจะให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ